

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 – пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представкама бр. 47460/07, 49257/07, 49265/07, 1028/08, 11746/08, 14387/08, 15094/08, 16159/08, 18876/08, 18882/08, 18997/08, 22997/08, 23007/08, 23100/08, 23102/08, 26892/08, 26908/08, 29305/08, 29306/08, 29323/08, 29389/08, 30792/08, 30795/08, 31202/08, 31968/08, 32120/08, 32537/08, 32661/08, 32666/08 и 36079/08 – Ракић и други против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ РАКИЋ и ДРУГИ против Србије

(Представке бр. 47460/07, 49257/07, 49265/07, 1028/08, 11746/08, 14387/08, 15094/08, 16159/08, 18876/08, 18882/08, 18997/08, 22997/08, 23007/08, 23100/08, 23102/08, 26892/08, 26908/08, 29305/08, 29306/08, 29323/08, 29389/08, 30792/08, 30795/08, 31202/08, 31968/08, 32120/08, 32537/08, 32661/08, 32666/08 и 36079/08)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

5. октобар 2010. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима утврђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редаторске измене.

У предмету Ракић и други против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник*,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria,
Kristina Pardalos,
Guido Raimondi, *судије*,
и Stanley Naismith, *секретар Одељења*,

после већања на затвореној седници одржаној 14. септембра 2010. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу тридесет посебних представки (бр. 47460/07, 49257/07, 49265/07, 1028/08, 11746/08, 14387/08, 15094/08, 16159/08, 18876/08, 18882/08, 18997/08, 22997/08, 23007/08, 23100/08, 23102/08, 26892/08, 26908/08, 29305/08, 29306/08, 29323/08, 29389/08, 30792/08, 30795/08, 31202/08, 31968/08, 32120/08, 32537/08, 32661/08, 32666/08 и 36079/08) које су Суду поднели против Србије, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), г. Слободан Ракић и 29 других подносилаца представки (у даљем тексту: „Подносиоци представки”; види став 5. у даљем тексту), дана 22. октобра 2007. године, 6. новембра 2007. године, 6. новембра 2007. године, 24. децембра 2007. године, 29. фебруара 2008. године, 15. марта 2008. године, 20. марта 2008. године, 25. марта 2008. године, 7. априла 2008. године, 7. априла 2008. године, 7. априла 2008. године, 16. априла 2008. године, 16. априла 2008. године, 16. априла 2008. године, 26. маја 2008. године, 24. маја 2008. године, 9. јуна 2008. године, 9. јуна 2008. године, 9. јуна 2008. године, 9. јуна 2008. године, 19. јуна

2008. године, 19. јуна 2008. године, 19. јуна 2008. године, 23. јуна 2008. године, 23. јуна 2008. године, 1. јула 2008. године, 1. јула 2008. године, 1. јула 2008. године, односно 1. јула 2008. године.

2. Подносиоце представки је пред Судом заступао г. Н. Вукотић, адвокат из Београда, а Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) њен заступник г. С. Царић.

3. Подносиоци представки су се жалили на очигледно недоследну праксу домаћих судова у вези са исплатом повећања плата које није на исти начин одобрено одређеној категорији полицајаца.

4. Суд је 12. јуна 2009. године одлучио да Владу обавести о представкама. Примењујући члан 29. став 3. Конвенције, он је такође одлучио да њихову допуштеност и основаност разматра истовремено.

ЧИЊЕНИЦЕ

5. Подносиоци представки, г. Слободан Ракић („први подносилац представке“), г. Живорад Ивковић („други подносилац представке“), г. Дамјан Шапић („трећи подносилац представке“), г. Драган Јевтић („четврти подносилац представке“), г. Дарко Глишовић („пети подносилац представке“), г. Радош Михајловић („шести подносилац представке“), г. Љубиша Јанићијевић („седми подносилац представке“), г. Ненад Јовановић („осми подносилац представке“), г. Милан Витковић („девети подносилац представке“), г. Велибор Терентић („десети подносилац представке“), г. Радојко Радосављевић („једанаести подносилац представке“), г. Драгош Томовић („дванаести подносилац представке“), г. Предраг Тодић („тринаести подносилац представке“), г. Небојша Милутиновић („четрнаести подносилац представке“), г. Бојан Илић („петнаести подносилац представке“), г. Дарко Трифуновић („шеснаести подносилац представке“), г. Јанко Јанковић („седамнаести подносилац представке“), г. Драгиша Здравковић („осамнаести подносилац представке“), г. Миљојко Ђорђевић („деветнаести подносилац представке“), г. Славко Милошевић („двадесети подносилац представке“), г. Мирослав Вучковић („двадесет први подносилац представке“), г. Љубинко Ћирковић („двадесет други подносилац представке“), г. Веселин Божовић („двадесет трећи подносилац представке“), г. Небојша Ђорђевић („двадесет четврти подносилац представке“), г. Срећко Јанићијевић („двадесет пети подносилац представке“), г. Синиша Милић („двадесет шести подносилац представке“), г. Владимир Авдаловић („двадесет седми подносилац представке“), г. Славољуб Вукић („двадесет осми подносилац представке“), г. Родољуб

Обрадовић („двадесет девети подносилац представке”) и г. Дејан Пантић („тридесети подносилац представке”), сви држављани Србије.

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

6. Сви подносиоци представки су запослени као полицајци у Министарству унутрашњих послова Републике Србије (у даљем тексту: „Министарство“). Они живе и раде на Косову.¹

7. Чињенице предмета, како су их подносиоци представки изнели, могу се сумирати како следи.

8. Влада Србије је 24. јануара 2000. године, односно 17. јула 2003. године, усвојила две одлуке на основу којих, између осталог, свим њеним запосленим који живе и раде на Косову би требало да буду исплаћене двоструке плате.

9. Министарство је 31. јануара 2000. године донело одлуку у којој се наводи да полицајци у питању имају право да им се плате повећају на основу коефицијента од 2,5 или 4,5, у зависности од околности.

10. У ставности су подносиоци представки примили само повећање које је Министарство одобрило, у износу знатно нижем од предвиђеног удвостручења плата.

11. Због тога су они 2006. године, односно 2007. године против Министарства поднели посебне парничне тужбе Првом општинском суду у Београду, којим су тражили исплату разлике између добијеног повећања плата и оног које је Влада одобрила (вредност захтева седмог, тринаестог, седамнаестог, двадесетог, двадесет седмог и двадесет осмог подносиоца представки прелазила је 500.000 динара, а захтеви свих других подносилаца представки су били испод овог прага). Подносиоци представки су даље тражили исплату неодређених износа на рачун доприноса за пензионо и инвалидско осигурање.

12. Неки подносиоци представки су имали успеха пред Општинским судом. Остали нису. Међутим, сви подносиоци представки нису имали успеха у другој инстанци пред Окружним судом у Београду (у даљем тексту: „Окружни суд“). Подносиоци представки су те одлуке добили следећих дана:

- први подносилац представке дана 26. априла 2007. године;
- други и трећи подносилац представке дана 7. маја 2007. године;
- четврти подносилац представке дана 26. јуна 2007. године;

¹ Сва позивања на Косово, било да је реч о територији, установама или становништву, у овој пресуди разумеју се у потпуности у складу са Резолуцијом 1244 Савета безбедности Уједињених нација и без штетних последица у односу на статус Косова.

- пети подносилац представке дана 3. септембра 2007. године;
- шести подносилац представке дана 19. септембра 2007. године;
- седми подносилац представке дана 1. октобар 2007. године;
- осми подносилац представке дана 26. септембра 2007. године;
- девети, десети и једанаести подносилац представке дана 8. октобра 2007. године;
- дванаести подносилац представке дана 16. октобра 2007. године;
- тринаести и четрнаести подносилац представке дана 29. октобра 2007. године;
- петнаести подносилац представке дана 19. октобра 2007. године;
- шеснаести, деветнаести и двадесет први подносилац представке дана 11. децембра 2007. године;
- седамнаести подносилац представке дана 26. новембра 2007. године;
- осамнаести подносилац представке дана 17. децембра 2007. године;
- двадести подносилац представке дана 13. децембра 2007. године;
- двадесет други подносилац представке дана 15. јануара 2008. године;
- двадесет трећи подносилац представке дана 25. јануара 2008. године;
- двадесет четврти и двадесет осми подносилац представке 11. фебруара 2008. године;
- двадесет пети подносилац представке дана 28. фебруара 2008. године;
- двадесет шести подносилац представке дана 27. децембра 2007. године;
- двадесет седми и тридесети подносилац представке дана 20. фебруара 2008. године;
- двадесет девети подносилац представке дана 18. фебруара 2008. године.

Многе колеге подносилаца представки (у даљем тексту: “тужиоци“) поднеле су посебне захтеве за накнаду штете у вези са истим питањем. Неки су имали успеха, а други нису били успешни пред Окружним судом.

13. У образложењу у предмету подносилаца представки, Окружни суд је утврдио, између осталог, да су важећи домаћи прописи садржани у одлуци Министарства усвојеној 31. јануара 2000. године.

14. Међутим, у седамдесет три друге пресуде, усвојене између 25. јануара 2006. године и 1. октобра 2008. године, исти Окружни суд је пресудио у корист тужилаца, упркос чињеници да су њихови захтеви засновани на истим чињеницама и односили су се на иста правна питања. У образложењу пресуда у тим другим предметима, Окружни суд је утврдио да су, између осталог, плате тужилаца морале да се

исплаћују у складу са одлукама Владе Србије од 24. јануара 2000. године и/или 17. јула 2003. године.

15. Од седамдесет три горе наведене пресуде, у педесет случајева тужени су уложили ревизије Врховном суду Србије (види ст. 24 и 27. у даљем тексту). У преостала двадесет три случаја, међутим, тужени нису уложили те жалбе, наводно у светлу законског прага (види став 25 у даљем тексту).

16. Влада је доставила релевантну судску праксу коју је усвојио Врховни суд, посебно шест посебних пресуда од којих је једна донета 3. јула 2008. године, а преосталих пет између 25. децембра 2008. године и 1. октобра 2009. године. У сваком случају, одлучујући о ревизијама, Врховни суд је пресудио против тужилаца, иако са донекле другачијим образложењем у поређењу са образложењем Окружног суда. Врховни суд је посебно утврдио, између осталог, да одлука Владе од 17. јула 2003. године није била директно примењива.

17. Грађанско одељење Врховног суда је у међувремену, 23. септембра 2008. године, одржало састанак на коме је требало да се реши питање одлучивања у свим предметима као што су предмети подносилаца представки (види став 29. у даљем тексту). У записнику са овог састанка, констатовано је, између осталог, да је у два предмета евидентирана 2008. године, где су разматране ревизије, Врховни суд заправо потврдио одлуке нижих судова донете у корист тужилаца (*Рев II 429/08* и *Рев 623/08*). Међутим, овај састанак је крају одложен да се сачека исход предмета који је покренут пред Уставним судом Србије у вези са апстрактним разматрањем уставности одлуке Владе усвојене 17. јула 2003. године. Уставни суд је 16. априла 2010. године утврдио да је спорна одлука неуставна.

18. У осамнаест посебних предмета тужиоци су после тога уложили уставне жалбе Уставном суду, али према информацијама из списка предмета, ти поступци су још у току.

19. Ниједан подносилац представки није уложио ревизију нити покушао да добије накнаду због права загарантованог уставом.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

А. Одредбе које се односе на поступак уставне жалбе

20. С тим у вези, релевантне одредбе су изнете у предмету *Винчић и други против Србије* (бр. 44698/06, 44700/06, 44722/06, 44725/06, 49388/06, 50034/06, 694/07, 757/07, 758/07, 3326/07, 3330/07, 5062/07, 8130/07, 9143/07, 9262/07, 9986/07, 11197/07, 11711/07, 13995/07, 14022/07, 20378/07, 20379/07, 20380/07, 20515/07, 23971/07, 50608/07, 50617/07, 4022/08, 4021/08, 29758/07 и 45249/07, ст. 22-34., 1. децембар 2009. године).

Б. Закон о парничном поступку (објављен у „Службеном листу Републике Србије“ – Сл. лист РС - број 125/04)

21. Члан 2. став 1. предвиђа, између осталог, да све странке имају право на једнаку заштиту њихових права.

22. Чл. 355-384. дају детаљне податке о жалби која се може уложити против пресуде донете у првој инстанци. Члан 355. став 1. посебно предвиђа да се та жалба мора уложити у року од петнаест дана.

23. Члан 438., међутим, предвиђа да се жалба у радном спору мора уложити у року од осам дана.

24. Чл. 394. став 1., 396 и 398. предвиђају да странке могу уложити ревизију Врховном суду. Оне то могу учинити у року од 30 дана по пријему правоснажне одлуке донете у другој инстанци, и само ако су нижи судови прекршили релевантне законе, било процесне или материјалне.

25. Члан 394. став 2. предвиђа, између осталог, да ревизија “није допуштена” кад се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, када „вредност оног дела правоснажне пресуде који се оспорава” не „прелази 500.000 динара”.

26. Члан 439. предвиђа да је ревизија допуштена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

27. У складу са чл. 396 и 406-409, између осталог, Врховни суд, ако прихвати ревизију коју је поднела једна заинтересована страна, има овлашћење да преиначи и/или измени спорну пресуду или да је укине и одреди поновно суђење пред нижим судовима.

28. Члан 422.10 предвиђа да се у поступак може поновити ако Европски суд за људска права у међувремену донесе пресуду у односу на Србију у вези са истим или сличним правним питањем.

В. Закон о уређењу судова (објављен у „Службеном. листу РС“, бр. 63/01, 42/02, 27/03, 29/04, 101/05 и 46/06)

29. Члан 40. ст. 2 и 3. предвиђају, између осталог, да се седница одељења Врховног суда одржава ако постоји неко питање у вези са доследношћу судске праксе. Сва правна схватања усвојена после тога су обавезујућа за сва већа одељења у питању.

ПРАВО

I. ЗДРУЖИВАЊЕ ПРЕДСТАВКИ

30. Суд сматра да, у складу са Правилем 42 став 1. Пословника Суда, представке треба здружити, с обзиром на њихово слично чињенично стање и правни основ.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1. КОНВЕНЦИЈЕ

31. Према члану 6. став 1. Конвенције, подносиоци представке су се жалили на флагрантно недоследну судску праксу Округног суда у Београду.

32. Релевантне одредбе наведеног члана гласе како следи:

Члан 6. став 1.

“Свако лице, приликом утврђивања његових грађанских права и обавеза ... има право на правично... суђење... пред ... судом ...”

A. Допуштеност

1. Аргументи странака

33. Влада је остала при ставу да подносиоци представки нису исцрпили сва делотворна домаћа правна средства у смислу члана 35. став 1. Конвенције. Сви они су нарочито пропустили да уложе уставну жалбу, док седми, тринаести, седамнаести, двадесети, двадесет седми и двадесет осми подносилац представки нису искористили ни ревизију предвиђену чланом 394. став 2. Закона о парничном поступку (види ст. 11, 25 и 27. у горњем тексту).

34. Подносиоци представки су изнели да је, с обзиром на члан 439. Закона о парничном поступку, ревизија једино доступна у вези са наведеним радним споровима, а не у предметима као што су њихови о заосталим платама (види став 26. у горњем тексту). Они су даље констатовали да пресуде Првог општинског суда садрже упутства у смислу да странке могу поднети жалбу против њих у року од осам а не петнаест дана (види ст. 22, 23 и 26. у горњем тексту), чиме се наговештава да је наведени суд и сам разматрао те предмете као радне спорове и искључио примену члана 394. став 2. Закона о парничном поступку.

35. У вези са уставном жалбом, подносиоци представки су тврдили да ово правно средство није било делотворно у релевантном тренутку.

36. Најзад, Влада је додала, у вези са чланом 394. став 2. Закона о парничном поступку, да су предмети подносилаца представки јасно имовинске природе и да су их домаћи судови доследно сматрали таквим. Рок од осам дана за улагање жалбе стога није од посебне важности, посебно с обзиром да је Први општински суд дао овим парницама деловодни број „П”, а не „П1” (овај први број означава имовинске спорове), а да је сам Врховни суд рутински прихватио да

разматра ревизије у предметима као што је предмет подносилаца представки кад год је законски лимит прекорачен (види ст. 15 и 16. у горњем тексту).

2. Оцена Суда

(а) У вези са седмим, тринаестим, седамнаестим, двадесетим, двадесет седмим и двадесет осмим подносиоцем представки

37. Суд сматра да, с обзиром на њену природу, ревизија мора у начелу и када год је доступна у складу са релевантним правилима парничног поступка, да се сматра делотворним домаћим правним средством у смислу члана 35. став 1. Конвенције (види ст. 24-27. у горњем тексту; види такође *Јевремовић против Србије*, број 3150/05, став 41., 17. јул 2007. године; *Илић против Србије*, број 30132/04, ст. 20 и 21., 9. октобар 2007. године; и, *mutatis mutandis*, *Дебелић против Хрватске*, број 2448/03, ст. 20 и 21., 26. мај 2005. године).

38. У посебним околностима овог предмета, међутим, Суд је мишљења да је питање исцрпљења унутрашњим правних средстава које је Влада поставила у вези са шест наведених подносилаца представки тесно повезано са основаношћу њихових притужби. Он посебно подразумева питање да ли је ревизија, чак и ако је доступна (види ст. 25 и 26. у горњем тексту) и употребљена, могла осигурати доследност у доношењу судских одлука у вези са захтевима у питању (види ст. 16 и 17. у горњем тексту). Сходно томе, Суд здружује разматрање овог питања са разматрањем основаности притужби подносилаца представки.

(б) У вези са свим подносиоцима представки

39. Суд је већ утврдио да уставна жалба треба да се у начелу сматра делотворном у смислу члана 35. став 1. Конвенције у вези са свим представкама поднетим после 7. августа 2008. године (види *Винчић и други против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 51.). Пошто су сви подносиоци представке у овом предмету покренули поступке пре тог датума и с обзиром да не налази ниједан разлог да одступи од свог закључка у предмету *Винчић*, Суд сматра да се примедба Владе с тим у вези мора одбити.

(в) Закључак

40. Суд констатује да притужбе подносилаца представки нису очигледно неосноване у смислу значења члана 35. став 3. Конвенције. Он даље констатује да нису недопуштене ни по једном другом основу. Због тога се морају прогласити допуштеним.

Б. Основаност

41. Подносиоци представки су поново потврдили своје тврдње, додајући да је Врховни суд игнорисао своју одлуку од 23. септембра 2008. године и наставио са суђењем тужиоцима, упркос чињеници да је Уставни суд тек требао да одлучи о уставности и/или законитости одлуке Владе од 17. јула 2003. године (види став 17. у горњем тексту).

42. Влада је остала при ставу да није било повреде Конвенције. Она је констатовала да су домаћи судови независни у дељењу правде и да је на њима да тумаче и примењују релевантно домаће законодавство, што су у случајевима подносилаца представки обавили коректно. Даље, недоследност коју су подносиоци представки истакли не односи се ни на једну претходну системску и/или тешку неправду нити је укључивала праксу Врховног суда пошто је суд, баш као и Окружни суд у случајевима подносилаца представки, доследно пресуђивао против тужилаца. Најзад, Влада је тврдила да Врховни суд није био формално обавезан да очекује исход било код поступка пред Уставним судом и да је морао да буде опрезан, између осталог, у односу на захтеве Конвенције да се предметне парнице заврше у разумном року.

43. Суд подсећа да иако се одређена одступања у тумачењу могу прихватити као саставни део сваког правосудног система који је, баш као и српски, заснован на мрежи судећих и апелационих судова који имају надлежност над одређеном територијом, у случајевима подносилаца представки супротна тумачења проистекла су из исте судске надлежности, тј. Окружног суда у Београду, и подразумевала су доследно пресуђивање захтева поднетих од стране многих лица у истим ситуацијама (види *Винчић и други против Србије*, наведен горе, став 56.; види такође, *mutatis mutandis*, *Tudor Tudor против Румуније*, број 21911/03, став 29, 24. март 2009. године). Све је то створило стање трајне неизвесности, које је заузврат морало умањити поверење јавности у правосуђе, при чему је то поверење, јасно, једна од основних компоненти државе засноване на владавини права. Даље, и поред супротних тврђења Владе, изгледа да чак ни пракса Врховног суда по овом питању није постала доследна до друге половине 2008. године у најбољем случају (види ст. 16 и 17. у горњем тексту), што је било много касније од покушаја подносилаца представки да поднесу њихове ревизије (види ст. 12 и 24. у горњем тексту), иако ова доследност очигледно није никада обезбеђена у складу са чланом 40. Закона о уређењу судова (види ст. 17 и 29. у горњем тексту). Или, другим речима, није се могло оправдано тврдити да су, без обзира на чињеницу да Врховни суд никада није разматрао притужбе подносилаца представки у трећој инстанци, њихове парнице и поред тога решене у меритуму на начин доследан установљеној судској пракси (види, уз *mutatis mutandis*, *Iordan Iordanov и други против Бугарске*, број 23530/02, став 47., 2. јул 2009. године).

44. С обзиром на горе наведено и пошто не сматра погодним да саопштава какав би стваран исход парница подносилаца представке требало да буде (види *Винчић и други против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 56.), Суд одбија прелиминарну примедбу Владе и сматра да је судска несигурност у питању лишила подносиоце представки правичног суђења пред Окружним судом у Београду. Сходно томе дошло је до повреде члана 6. став 1. по овом основу (види такође, *mutatis mutandis, Tudor Tudor против Румуније*, цитиран у горњем тексту, став 32.).

III. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

45. Члан 41. Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе

стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то

потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

А. Штета

46. Сваки подносилац представке је тражио 10.000 евра на име укупне претрпљене штете због повреде њихових права зајамчених чланом 6. став 1. Конвенције.

47. Влада је оспорила ове захтеве.

48. С обзиром на повреду утврђену у конкретном случају и образложење зашто је она утврђена (види став 44. у горњем тексту, посебно позивање на исход парница подносилаца представки), Суд сматра да се захтеви подносилаца представки, у оној мери у којој се односе на исплату односних сума које су тражили пред домаћим судовима, морају одбацити (види *Винчић и други против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 61.).

49. Суд, међутим, сматра да су подносиоци представки претрпели извесну нематеријалну штету због утврђене повреде која се не може исправити само ако Суд утврди повреду (види такође, *mutatis mutandis, Tudor Tudor против Румуније*, цитиран у горњем тексту, став 47.). Просуђујући на основу правичности, како се захтева чланом 41. Конвенције, Суд сваком подносиоцу представке додељује 3.000 евра под овом ставком.

Б. Трошкови

50. Сваки подносилац представки је такође тражио 250 евра на име представке која је довела до поступка пред Судом, као и 250 евра за подношење њихових заједничких писаних запажања и односне поштанске и канцеларијске трошкове.

51. Влада је оспорила ове захтеве.

52. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они стварно и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа. У предметном случају, на основу докумената које поседује и горе наведених критеријума, Суд сматра да је оправдано да сваком подносиоцу представки додели 255 евра на име трошкова насталих у вези са њиховим предметом пред Судом у Стразбуру.

В. Затезна камата

53. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Одлучује* да здружи представке;
2. *Одлучује* да здружи са основаношћу примедбу Владе у вези са неисцрпљивањем домаћих правних средстава, у оној мери у којој се она односи на ревизију, и одбија је;
3. *Проглашава* представке допуштеним;
4. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
5. *Утврђује*

(а) да Тужена држава исплати сваком подносиоцу представке, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2. Конвенције, следеће износе, који ће се претворити у српске динаре по курсу важећем на дан исплате:

- (i) 3.000 евра (три хиљаде евра) на име претрпљене нематеријалне штете, плус порез који се може платити,
- (ii) 255 евра (две стотине педесет пет евра) за судске трошкове, плус порез који се може платити сваком подносиоцу представки;

(б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе

наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи
Европске централе банке
уз додатак од три процентна поена;

6. *Одбија* преостали део захтева подносилаца представки за правично
задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 5.
октобра 2010. године у складу са правилом 77 ст. 2 и 3 Пословника Суда.

Stanley Naismith
Секретар

Françoise Tulkens
Председник